

[A. C. Normann.]

lige skat, og eksemplerne på de skævheder, grundstigningsskyldlovgivningen har medført, og som alle partier i folketinget erkender, understreger, at vi ikke har formået at gennemføre en grundskyldlovgivning, der svarede til de forventninger, som i alt fald mange i denne henseende tidligere nærrede — dertil har for mange forskellige meninger fået indflydelse på den politik, som har bestemt vore skatter på fast ejendom.

Jeg for min del pegede for godt et års tid siden på urimelige forskelle i grundstigningsskyldens virkninger, tilskyndet dertil at en del kommunalfolks erfaringer og refereret i størstedelen af pressen, og mange andre politikere samt blade af forskellig farve har gjort det samme. Jeg finder det derfor rigtigt, at den højtærede finansminister nu har draget konsekvensen heraf og af de resultater, som ekspertudvalgets redegørelse udmunder i, selv om den højtærede minister ikke har erklæret sig enig med ekspertudvalget i alle dettes konklusioner. Statsgrundskylden, som stammer fra Niels Neergaards regeringsperiode, begrundedes dengang bl. a. med, at grundskylden i modsætning til bygningsskylden — som Neergaard imidlertid dog ikke ville opgive — bidrog til, at jorden blev genstand for den mest hensigtsmæssige anvendelse. Denne virkning har grundskylden stadig til en vis grad, og det er noget meget betydningsfuldt i en periode, hvor strukturrationalisering er blevet det i øvrigt højt berettigede slagord i erhvervspolitikken.

Den forenkling, som vi i det radikale venstre interesserer os for, består kort sagt i, at man ophæver alle andre skatter på jorden end de sogne- og bykommunale, herunder den grundstigningsskyld, som trådte i kraft efter den sidste almindelige vurdering, den amtskommunale grundskyld og statsgrundskylden, og erstatter dem med en kommunal grundskyld, som giver kommunerne så stor en bevægelighed, at de kan blive i stand til at kompensere det minus, de får ved at måtte give afkald på deres halvpert i den stigende grundstigningsskyld, og også således at man dér kan få lejlighed til at kompensere ved statsgrundskyldens bortfald med dens 6 promille, hvis det nu skulle blive aktuelt. Om

man så bør gå så vidt som til også at lade den før 1961-62 foreliggende grundstigningsskyld bortfalde, hvad de to foregående ordførere har talt for, er jo en ting, som passende kan vurderes sammen med det, der måtte kunne blive et flertal for at sætte i stedet.

Det er over for mig blevet oplyst, at provenuet efter en fiksering af grundstigningsskylden efter lovforslaget vil være godt 53 mill. kr. Heraf ville — hvis man nu gik ind for denne tankegang, hvis man besluttede sig til at ofre denne pølse i slagtetiden — omkring 26 mill. kr. eller lidt mere blive båret af kommunerne, der jo så måtte have mulighed for at tage så meget mere ind, f. eks. i deres egen grundskyldsligning. Det samme beløb ville blive båret af staten, idet dog begge beløbs provenu måtte nedskæres med den procentdel, der i forvejen fragår som følge af, at beløbene er fradragsberettigede og derfor betydelig mindre. Det er altså ikke særlig store beløb for statens vedkommende, så vidt jeg kan se 15-20 mill. kr. Inden man opgiver det, må virkningerne imidlertid nøje overvejes, og her kommer i høj grad det spørgsmål ind, hvilke muligheder man vil være med til at give kommunerne, både med hensyn til dækning og med hensyn til vanskelighederne ved at omlægge skatterne på denne måde uden at forøge skævhederne over for forskellige grupper i befolkningen, f. eks. dem, der har solgt deres ejendom under den forudsætning, at ejendommen var belagt med en afgift, de opfattede som varig.

På den anden side ændrer nye skattelove jo næsten altid ved forudsætninger, hvis tilstedeværelse mennesker har disponeret efter. Det er ikke noget nyt, og det er ikke noget, man bør indvende specielt mod ændringer på dette område. I forhold til skatterne er der ingen, der kan vide sig sikker i sine økonomiske dispositioner. Påfører ophævelsen af en skat en del mennesker ærgrelser, er det samme ofte tilfældet ved nye beskatningsformer, hvad grundskyldslovgivningen desværre er blevet et eksempel på. En del mennesker, som anskaffede sig eget hus for en del år siden i respektfuld afstand fra de områder, der dengang var underkastet en betydelig prisstigning, og som ud fra i og for sig fornuftige og sunde økonomiske betragtninger havde kalkuleret